

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: N.A.,* narozený ..., státní příslušnost Pákistánská islámská republika, toho času umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s.,* sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra,* sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 27.6.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.6.2018, č.j. OAM-78/LE-LE05-LE05-2018,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 27.6.2018 k výzvě soudu doplněnou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.6.2018, č.j. OAM-78/LE-LE05-LE05-2018, jímž mu mezinárodní ochrana podle § 12, §13, §14, §14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) nebyla udělena, a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Součástí žaloby, k níž byla připojena i kopie napadeného rozhodnutí, učinil žalobce i *žádost o ustanovení zástupce*, a to advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M., se sídlem Oveňecká 78/33, 170 00 Praha 7, čemuž zdejší soud nevyhověl, když usnesením ze dne 6.8.2018 č.j. 60Az 55/2018-16 žalobcův návrh na ustanovení řečeného zástupce odmítl, jelikož dne 10.7.2018 byla soudu doručena plná moc k zastupování udělená žalobcem dne 27.6.2018 Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s., sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9 (dále jen **Organizace**).

V žalobě žalobce nejprve obecně namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen **správní řád**), neboť dle něho žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž

nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Následně žalobce namítal porušení § 2 odst. 4 správního řádu, poněvadž přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu. Dále žalobce namítal porušení § 12 zákona o azylu, jelikož má za splnění zákonné podmínky pro udělení azylu, spolu s tím namítal současně porušení § 14 zákona o azylu s ohledem na tvrzené splnění zákonné podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů a porušení § 14a zákona o azylu, protože v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy. Zároveň namítal porušení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu z důvodu, že správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti, a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, tudíž napadené rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé, a s ním dále namítal porušení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, a též porušení § 52 správního řádu, poněvadž žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci.

Následně žalobce uvedl, že udělení azylu je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. V daném případě je to prokázání splnění podmínky spočívající v existenci odůvodněného strachu z pronásledování ze zákona uvedených důvodu a prokázání neochoty nebo neschopnosti státu odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, pokud původcem pronásledování jsou soukromé osoby. V návaznosti na výše uvedené žalobce zdůraznil, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. Původcem pronásledování jsou v jeho případě soukromé osoby - rodina přítelkyně. Žalobce je muslimského sunnitského vyznání. Jelikož přítelkyně je šíitského vyznání, její rodina byla proti jejich sňatku, proto utekli z domova a odjeli spolu do města Multan, avšak během jejich pobytu příbuzní přítelkyně unesli žalobcova bratra a požadovali, aby vrátil přítelkyni rodičům. Žalobcův bratr byl osvobozen, přítelkyně se vrátila k rodičům, ale vyhrůžky ze strany rodiny pokračovaly nadále, i když se žalobce nadále zdržoval ve městě Multan, jeho rodina čelila neustálým vyhrůžkám. Dle žalobce ho rodina přítelkyně hledala i v jeho vesnici a ptala se na něj. Bylo mu rovněž vyhrožováno, že pokud se obrátí na policii, bude žalobcově primární rodině ublíženo.

Žalovaný však v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že dle výpovědi žalobce se má jednat o osobní pomstu vůči němu, která nemá naprosto žádnou souvislost s azylově relevantními důvody, s čímž žalobce zásadně nesouhlasil a poukázal na výše uvedené, z něhož jasně vyplývá psychický nátlak a pronásledování ze strany soukromých osob, tudíž dle něho podmínku existence odůvodněného strachu z pronásledování ze zákona uvedených důvodu splnil. Žalobce shrnul, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství soukromými osobami, na což navazuje otázka o dostatečnosti poskytnuté ochrany před vážnou újmu ze strany státu. Rovněž žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 16.9.2008 sp.zn. 3 Azs 48/2008-57 a ze dne 27.3.2008 sp.zn. 4 Azs 103/2007 - 63.

Napadeným rozhodnutím ze dne 20.6.2018 č.j. OAM-78/LE-LE05-LE05-2018 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, §13, §14, §14a a §14b zákona o azylu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 26.4.2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen *ČR*), v níž uvedl, že jej Německo vyhostilo na dva roky a on je velký chudák, doma není jeho finanční situace dobrá. Nechce jezdit po různých státech jako kočovník a chce zůstat v ČR. Dále uvedl, že ve svém životě neměl žádný cíl, ale nyní chce začít nový život, proto žádá, aby mu bylo umožněno začít nový a lepší život. Dne 18.5.2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Sdělil, že je pandžábské národnosti, muslimského sunnitského vyznání a nemá žádné politické přesvědčení. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, není nijak angažovaný a nemá s politikou nic společného, je svobodný a

bezdětný, ve vlasti žil v obci D. B. v okrese Gujrat. Z Pákistánu odjel dne 15.4.2016 do Íránu a dále pokračoval do Turecka a Řecka, přičemž celá cesta byla nelegální a probíhala autem, taxíkem a částečně pěšky. V Řecku byl asi 1,5 roku a poté dne 15.4.2018 odjel přes Makedonii do Srbska a odtud kamionem až do Německa, kde jej zadrželi a vrátili dne 20.4.2018 do ČR. Nikdy dříve nebyl nikde v Evropské unii (dále jen **EU**) a v současnosti nemá nikde udělené vízum či povolení k pobytu; nikdy nikde ne žádal o mezinárodní ochranu. Prohlásil, že je zdravotně zcela v pořádku bez zvláštních potřeb či omezení. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil skutečnost, že se nechce vrátit do Pákistánu, kde mu hrozí nebezpečí. Vypověděl, že měl přítelkyni, šítku, chtěli se vzít, její rodina však byla proti sňatku, proto utekla z domova a společně s ním odjeli do města Multan, kde zůstali asi týden, ale během této doby její příbuzní unesli jeho bratra a chtěli, aby přítelkyni vrátil domů s tím, že poté oni propustí jeho bratra. Sdělil, že přítelkyni pod tlakem nastalé situace po týdnu poslal zpět rodičům, důsledkem čehož byl jeho bratr osvobozen, ale on sám zůstal v Multanu přes půl roku. Pak se vrátil domů, ale rodina dívky mu vyhrožovala, proto následně se jeho primární rodina dohodla, že odjede do zahraničí, cestu mu zařídil bratr, který je v Řecku.

Rovněž žalobce vypověděl, že v Řecku nezůstal, neboť jeho bratr, jenž má v Řecku povolení k trvalému pobytu, se chce vrátit do Pákistánu, tudíž by v cizí zemi zůstal osamocen. Uvedl, že se pokoušel v Řecku požádat o azyl, ale nebyl úspěšný, jelikož se mu nepodařilo dovolat na linku, kde se domlouvá termín pohovoru. Osobně na úřad jít nechtěl, obával se zavření na půl roku do tábora; více k důvodům svého odjezdu z vlasti neuvedl. Prohlásil, že jiný důvod k odjezdu z vlasti, než vypověděl, neměl. Momentálně neví, co se stalo s jeho dívkou, neboť s ní není v kontaktu. Doplnil, že když se vrátil z Multanu domů, byl doma jen dva dny, poté odjel do zahraničí. Potvrdil, že všechno bylo předem zařízené již před jeho návratem z Multanu. Když měl vysvětlit rozpor ve svých výpovědích, kdy tvrdil, že důvodem jeho odjezdu byly výhrůžky ze strany rodiny dívky po návratu domů, a současně uvedl, že jeho cesta byla připravena již před návratem do rodné vesnice, zmínil se o výhrůžkách od rodiny dívky směřujících na jeho rodinu, i když byl Multanu, kde nepracoval, protože nenašel práci, bratr mu posílal peníze. Prohlásil, že v Multanu neměl žádné problémy. Na dotaz, proč tedy v Multanu nezůstal, nejprve neodpověděl. Následně však sdělil, že jej hledali. Dále uvedl, že jej hledali tak, že se na něj ptali ve vesnici, ale jinde jej nehledali. Na dotaz, proč tedy nezůstal v Multanu, odpověděl, že by mohli zjistit, kde je. Trval na tom, že by jej mohli najít, i po upozornění, že Pákistán má v současnosti již více než 200 milionů obyvatel. Prohlásil, že v Pákistánu neměl nikdy žádné konkrétní problémy, nebyl tam ani nikdy trestně stíhán. Dále sdělil, že na policii se neobrátil, poněvadž mu vyhrožovali, že pokud se obrátí na policii, mohou ublížit jeho rodině.

O udělení mezinárodní ochrany podle svých slov požádal žalobce kvůli tomu, co říkal. Více k důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu dodat nechtěl, když uvedl všechny důvody, kvůli nimž opustil Pákistán a požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ohledně vysvětlení, proč se o svých problémech, o nichž takto hovořil, vůbec nezmiňoval ve své žádosti o mezinárodní ochranu, odpověděl, že se jej na to neptali. Na upozornění, že svou žádost psal on sám vlastnoručně a uvedl v ní pouze ekonomické problémy, nejprve neodpověděl, aby následně prohlásil, že nevěděl, co tam má napsat. Na dotaz, zda skutečně nevěděl, že do své žádosti o mezinárodní ochranu má uvést důvody této žádosti, pouze zopakoval, že to nevěděl. Dále sdělil, že pokud by se nyní vrátil do Pákistánu, měl by problém ze strany rodiny své bývalé přítelkyně, mohli by jej i zabít. Na dotaz, zda by to nemohl vyřešit tím, že by se usadil jinde v Pákistánu, odpověděl, že ne, protože by jej mohli najít. V závěru pohovoru pak žalobce prohlásil, že ke své žádosti nechce nic doplnit a nechce nic doložit na podporu svých tvrzení. Následně po seznámení se s obsahem protokolu o pohovoru svým podpisem stvrdil, že proti němu nemá žádné námitky a souhlasí s ním bez připomínek.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho špatná ekonomická finanční situace a obavy z rodiny jeho bývalé přítelkyně, která mu měla vyhrožovat. Mezinárodní ochrana se podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. S poukazem na toto ustanovení přistoupil žalovaný správní orgán v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve k hodnocení důvodů sdělených žalobcem z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu.

Žalovaný při posouzení žádosti žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí i vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Pákistánu. Konkrétně vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen MZV ČR) ze dne 6.10.2016 č.j. 115026/2016-LPTP, z informace Mezinárodní organizace pro migraci (dále jen IOM) - Pákistán z roku 2017, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2018 ze dne 18.1.2018, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA (dále jen MZ USA) o dodržování lidských práv v Pákistánu ze dne 20.4.2018 a z informace Oddělení zahraničních projektů Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen OAMP MV ČR) Pákistán - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31.3.2017. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 25.5.2018 žalobci dána možnost se s výše uvedenými informačními zdroji seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti využil, po seznámení se s podklady se k nim však nechtěl nijak vyjádřit, nechtěl ani navrhnout jejich doplnění. Žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu nenavrl a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobů jejich získání nevyslovil žádné námitky. Ani ke své žádosti o mezinárodní ochranu pak nechtěl uvést žádné další skutečnosti či nové informace.

Po posouzení uvedených tvrzení žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu žalovaný dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce nemá podle svých slov žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany či organizace, nijak se neangažuje a s politikou nemá nic společného. Nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by v Pákistánu jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Neuvedl ani nic, co by vedlo k závěru, že by byl v Pákistánu vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování. Z jeho výpovědí nevyplývá, že by nějakou formu českým azylovým právem uznatelného pronásledování očekával v případě návratu do vlasti.

Po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do země jeho státní příslušnosti. Žalovaný konstatoval, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, to znamená, že jiné než skutečnosti uvedené v citovaném ustanovení nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Špatnou finanční či obecně ekonomickou situaci žalobce však těmito důvody podřadit nelze.

Žalobce dále uvedl, že se obává nebezpečí, které by mu mělo hrozit ze strany rodiny jeho bývalé přítelkyně. Co se týče této obavy, podotkl žalovaný, že ani tento tvrzený důvod nelze považovat za odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Předně dle

žalovaného důvodem údajně hrozícího nebezpečí není žádný z důvodů vyjmenovaných v § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle výpovědi žalobce se má jednat o snahu ve stylu osobní pomsty nemající naprosto žádnou souvislost s těmito azylově relevantními důvody. Zároveň je zřejmé, že se v případě žalobce nejedná o obavy odůvodněné. Jak sám výslovně prohlásil, nikdy neměl v Pákistánu žádné konkrétní problémy a i v případě konfliktu s rodinou jeho bývalé dívky se jednalo o pouhé výhrůžky. Veškerému nebezpečí se navíc žalobce vyhnul tím, že se přestěhoval do jiného místa, konkrétně do města Multan, kde dle vlastních prohlášení nepociťoval naprosto žádné potíže.

Žalovaný se v této souvislosti zabýval zejména žalobcovou rodinnou, sociální a ekonomickou situací. Přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce v průběhu azylového řízení však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou plně právně způsobilou osobou a dle vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby. Jeho zdravotní stav je dobrý, nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný správní orgán současně posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu.

Při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany žalovaný vycházel především z jeho výpovědi a vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Pákistánu shora uvedených. Zabýval se přitom i otázkou, zda žalobci může hrozit nějaká újma v souvislosti jeho pobytem v zahraničí a žádostí o mezinárodní ochranu v ČR. Ani v tomto případě však nedospěl k závěru, že by tomu tak bylo. Podle výše citovaných informací MZV ČR č.j. 115026/2016-LPTP totiž platí, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o mezinárodní ochranu, po návratu do Pákistánu nehrozí nebezpečí vážné újmy, jejich pozice je naopak ve srovnání s ostatními obyvateli lepší. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země a posouzení jeho motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, čímž zároveň dospěl k závěru, podle něhož žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a ze všech shora uvedených důvodů žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.9.2018 popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu či mezinárodní závazky ČR. Zároveň odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vydané napadené rozhodnutí, kdy postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Dále bylo uvedeno, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Po posouzení veškerého spisového materiálu neshledal, že by žalobce byl v zemi původu pronásledován z náboženských důvodů, neboť mu mělo být pouze verbálně vyhrožováno rodinou dívky z důvodu pomsty, nikoli však z důvodů azylově relevantních. V Pákistánu však žalobce využil možnosti vnitřního přesídlení do města Multan, kde již žádné potíže v této souvislosti neměl. Žalobcem uváděné problémy rovněž působí značně nevěrohodně, neboť v poměrně obsáhlém

vlastnoručně psaném prohlášení se vůbec o potížích, které měl mít ze strany rodiny přítelkyně, nezmiňoval, naopak pouze poukazoval na své ekonomické obtíže, přičemž v průběhu pohovoru tento zásadní rozpor nevysvětlil.

V souvislosti s vyhrožováním se však žalobce v zemi původu neobrátil na místní policejní orgány s žádostí o pomoc, čímž se ani nepokusil využít možnosti domoci se svých práv, proto nemůže tvrdit, že by mu tato pomoc byla odmítnuta. Každou žádost o udělení mezinárodní ochrany je třeba posuzovat individuálně. Pokud žalovaný některý informační zdroj, z něhož vycházel, použil přímo jako podklad pro své rozhodnutí, tento také ve svém odůvodnění vyznačil. Žalobce měl možnost se se všemi podklady, včetně informací o zemi původu seznámit, čehož využil, ale žádné nové informace nenavrhoval, na zmiňované zprávy nereagoval, proto i v této souvislosti žalovaný postupoval v souladu se zákonem. O ekonomických motivech žalobcova vycestování ze země původu svědčí také skutečnost, že mohl zůstat v Řecku, avšak zadržen byl až v Německu. Dle názoru žalovaného žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v tomto směru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž zmiňované obavy žalobce považuje za nedoložené a neopodstatněné. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým se mezinárodní ochrana neuděluje, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl a souhlasil i s projednáním věci bez nařízení soudního jednání.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20.6.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 18.9.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 20.6.2018 žalobci předáno dne 21.6.2018.

Dne 1.10.2018 žalobce v reakci na výzvu zdejšího soudu ze dne 26.9.2018 vyjádřil souhlas s projednáním věci bez jednání.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Podle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 12 písm. a) *zákona o azylu* se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a), nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b).

Dle § 14 *zákona o azylu* jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a odst. 1 *zákona o azylu* se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle § 14a odst. 2 *zákona o azylu* se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti (písm. a), mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu (písm. b), vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (písm. c), nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (písm. d).

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný s tímto postupem vyslovili souhlas.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.6.2018, avšak soud shledal žalobu nedůvodnou.

Žalobce na podporu svých námitek odkázal na rozsudek NSS ze dne 16.9.2008, č.j. 3 Azs 48/2008-57 ze dne 16.9.2008, který k alternativním znakům vážné újmy v azylovém řízení přičítá též pronásledování ze strany soukromých osob. Ovšem, činí tak pod následnou podmínkou: „*Souhrnně lze uzavřít, že jak pronásledování, tak i vážná újma může hrozit ze strany státu, resp. organizace, která ovládá stát, jakož i ze strany nestátních původců, tedy soukromých osob. V posléze uvedeném případě je pak třeba prokázat, že stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy.*” Žalobce přitom sám v problematice situaci, v níž se v rodné zemi ocitl, pomoc od místně i věcně příslušných orgánů veřejné moci nevyhledal, jak uvedl vlastními slovy do zaprotokolovaného pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu. Sotva tedy žalobce může na obranu svého postupu uplatnit tvrzení o nedostatečné ochraně ze strany pákistánského státu, když ji hned v zárodku osobních potíží pro sebe vyloučil.

Dále na podporu svých námitek žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 27.3.2008 č.j. 4 Azs 103/2007-63, v něm NSS adaptuje zásadu tzv. materiální pravdy na specifika azylového řízení: „*Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl.*” Citovaný výrok nelze však oddělit od kontextu ostatních tezí z předmětného rozsudku NSS a od osoby k němu se vztahujícího žalobce, který totiž usiloval o udělení mezinárodní ochrany v ČR s ohledem na své tradované aktivity proti tehdejší vládě v Demokratické republice Kongu, zatímco žalobce v této věci naopak jakékoli své politické angažmá v rodném Pákistánu odmítl, logicky včetně konfliktu s tamější vládou. Ani v odkazovaném rozsudku se NSS k udělení doplňkové ochrany nepřiklonil kvůli tomu, že nebezpečí nebyl inkriminovaný žalobce vystaven na celém konžském území. Tím spíše tento

závěr platí v této projednávané věci, kdy žalobce nečelí hroící perzekuci ze strany své domácí vlády, nýbrž jedné rodiny, jak sám tvrdí.

Zdejší soud ještě připomíná rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č.j. 4 Azs 23/2003 – 65, v němž je uvedeno: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).*“

Soud konstatuje s ohledem na shora uvedené, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žalobci udělena mezinárodní ochrana v ČR. Při rozhodování správní orgán vycházel ze skutečností sdělených žalobcem i z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací, přičemž dospěl ke správnému závěru, že žalobce nesplnil žádnou ze zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech při respektování základních zásad správního práva. Své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně žalovaný zdůvodnil a s jeho zdůvodněním se zdejší soud plně ztotožnil, neboť se vypořádal se všemi námitkami a žádnou z nich neshledal důvodnou stejně jako soud. Soud neshledal ani v řízení před vydáním napadeného rozhodnutí ani v napadeném rozhodnutí žádné porušení povinností žalovaného při postupu při posuzování azylových důvodů či projev svévole při výkladu ustanovení zákona o azylu.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto žádnému z účastníků nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 18. října 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně